

Юлія Гапчук Yulia Gapchuk

аспірантка, Київський національний університет
культури і мистецтв

postgraduate student, Kyiv National University
of Culture and Arts

e-mail: julia_di27@ukr.net orcid.org/0000-0003-2352-4168

Творча діяльність режисера Андрія Білоуса у державних та незалежних театрах Києва

Creative Activity of the Director Andriy Bilous in the State and Independent Kyiv Theaters

Анотація. Розглянуто режисерську та продюсерську діяльність відомого українського постановника А. Білоуса в незалежному театрі як одного з перших діячів в Україні, котрий мав успішний досвід створення спільних проєктів у державних та недержавних театрах Києва. Проаналізовано стилеві та жанрові особливості його постановок. Описано репертуарну політику театру з різноманітним тем, стилів, форм постановок. У незалежних театрах митець успішно здійснив постановку різних за жанром та стилістикою вистав, які були схвально прийняті як глядачами, так і критикою.

Ключові слова: сучасний театр, драматургія, режисер, незалежні театри Києва, продюсерська діяльність.

Постановка проблеми. Сучасне соціокультурне середовище України позначене яскравою діяльністю низки творчих особистостей. Однією з них є відомий режисер Андрій Білоус, який зробив неабиякий внесок у розвиток театрального процесу у нашій державі.

Театрознавці В. Ільків, М. Нікітюк, О. Варварич у своїх працях частково торкалися проблеми мистецьких пошуків режисера, однак комплексного аналізу його роботи в державних і незалежних театрах досі здійснено не було.

Мета статті: проаналізувати режисерську та продюсерську діяльність Андрія Білоуса в київських театрах різної форми власності. **Завдання розвідки:** висвітлити стилеві та жанрові особливості авторських постановок, а також окреслити внесок режисера у практику створення успішних театральних проєктів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Концепцію, структуру та репертуар державних і незалежних театрів Києва досліджувала плеяда молодих театрознавців і мистецтвознавців, серед них Анна Липковська, Анна Веселовська, Олег Вергеліс, Марися Нікітюк, Віктор Ільків, Олена Варварич, утім творча діяльність А. Білоуса лишилася поза увагою. Хоча Ірина Бойко та Олена Капнік вивчали певні аспекти театральної майстерності українського режисера, але, на жаль, ця тема залишається дослідженою не на належному рівні.

Виклад основного матеріалу. Режисер, актор, педагог, заслужений діяч мистецтв України Андрій Білоус народився 28 квітня 1976 року у м. Василькові Київської області. У 1998 році закінчив Київський національний

університет театру, кіно і телебачення імені Івана Карпенка-Карого як актор драматичного театру та кіно (майстерня Ю. С. Ткаченко). У 2004 здобув другу освіту у тому ж університеті як режисер драматичного театру (майстерня Володимира Судьбіна).

Розгляд творчої діяльності А. Білоуса слід почати з моменту його призначення у 2012 році художнім керівником Молодого театру у Києві (створений 1979 року як державний Молодіжний театр).

Молодий керівник запропонував політику підтримки нової генерації режисерів, внаслідок чого кількість прем'єр театру збільшилася до десяти за сезон.

Окрім Основної та Камерної сцени, у Молодому театрі завдяки плідній діяльності Андрія Федоровича Білоуса в 2014 році з'явився третій сценічний майданчик — Мікросцена на 40–50 місць. Саме там експериментують зі своїми дипломними проєктами дебютанти, режисери та актори, яким очільник дає шанс закріпитися у професії. Свої постановки там здійснили молоді режисери О. Швець (вистава «Яма» Купріна), В. Городецька (вистава «Піаніст» за п'єсою Леванова «Прощавай, настроювачу»), О. Меркулова (вистава «Попіл» за мотивами роману литовського письменника Іцхокаса Мераса «Вічний шлях»), С. Корнієнко («Фрекен Жюлі» Стріндберга), М. Акопян (вистава «Фантомні болі» Василя Сігарєва). Завдяки підтримці та передачі досвіду таланти молоді втілюються у таких постановках: «Дівочий виноград» С. Корнієнка, «Парашутист» В. Городецької, «Острів любові» О. Меркулової та інших.

Репертуарна політика театру характеризується різноманітністю тем, стилів, форм постановок. В афіші присутня як класична, так і сучасна драматургія (І. Карпенко-Карий, С. Беккет, А. Платонов, В. Сароян, Ф. Шиллер, Е. Шмітт, М. МакДонах). Молодий театр постійно організовує різні проекти, спрямовані на професійний розвиток театральних митців України.

Отже, варто зазначити, що Андрій Білоус дає молодим виконавцям шанс спробувати свої сили в державному театрі (адже учораšní студенти, як правило, починають свій шлях із незалежних проектів).

Сам режисер успішно працював як у державному, так і в антрепризному театрі. Крім того, має чималий досвід створення спільних проектів у театральних закладах різних форм власності. Так, на початку 2000-х він здійснив низку постановок у державних театрах (переважно в Театрі на Лівому березі Дніпра) та в антрепризному театрі «Ательє 16», створеному І. Талалаєвським.

У той час А. Білоуса починає цікавити проблематика моралі та стосунків людей. У 2004 році митець ставить спектакль в «Ательє 16» за новітньою п'єсою американського режисера та драматурга Вуді Алена «Ріверсайд Драйв», з якою він дебютував на режисерській ниві.

Загалом вистава А. Білоуса — це динамічне дійство, що складається з фірмових алленівських тем любові, сексу, грошей, Нью-Йорка, подружньої невірності, творчої самоідентифікації, абсурдного й інтелектуального гумору, який концентрується навколо фігури головного героя — забезпеченого невротика з однієї з центральних авеню Мангеттена.

Сюжет твору такий: кінодраматургові Джиму тільки-но посміхнулася удача. Герой призначив зустріч своїй коханці Барбарі, аби сказати, що їхній роман скінчено, і він хоче повернутися до дружини і дітей. Однак замість коханки зустрічає здорового чоловіка Фреда, який вимагає в нього частину гонорару, оскільки Джим нібито вкрав у нього сюжет. Виявляється, це психопат, який нещодавно вийшов із психіатричної лікарні з діагнозом «маніакальний потяг до насильства» і який займається драматургією.

Характерним є те, що сумну та смішну п'єсу про життя мешканців сучасного мегаполіса в своєму режисерському тлумаченні А. Білоус представив як екзистенційну драму без антракту.

Вистава відбулася в приміщенні казино «Спліт». Оскільки дія п'єси була пов'язана зі світом кіно, режисер обрав технічні кіноприйоми для її вирішення. Він зняв потужний відеоряд, спроектований на великий екран. Окрім цього, у виставі використано камеру, яка наживо демонструвала все, що відбувалося, немов би зі сторони.

Варто зазначити, що спектакль мав ознаки постмодерністської постановки, основним прийомом було «отеатрування», тобто використання в постановці різних видів мистецтв та новітніх мультимедійних технологій. Як зазначає дослідниця театру Г. Веселовська: «Театр підкорює образні можливості кіно, живопису, відеоарту тощо, адаптує їхні прийоми та засоби, і внаслідок цього

сам змінюється структурно, зберігаючи за основу лише принцип ігрового існування актора. Тому, цілком логічним є поява у сучасній театральній практиці України дійства, створеного через оживлення кіно — “Ріверсайд драйв” В. Аллена» [11, с. 89].

П'єса стала своєрідним експериментом для А. Білоуса не лише в сенсі розширення досвіду створення театального продукту в театрі антрепризного типу, але й спробою відходу від принципів психологічного театру. Як наслідок, режисер зробив для себе висновок, що йому більш імпонує глибинне відображення людських почуттів та переживань, а не захоплення зовнішніми ефектами.

Іншою постановкою А. Білоуса, реалізованою ним в «Ательє 16», є вистава «Навь» за твором драматургині Неда Нежданої «Коли повертається дощ». Ця вистава відкрила цикл проекту «Територія сучасного театру», над яким працював колектив під керівництвом І. Талалаєвського.

Стисло окреслимо сюжетну лінію п'єси. На невеличкій сцені Центра Леся Курбаса діяли жителі маленького міста, котрі ниділи від відсутності дощу та нудьги. Головні герої вистави — пара Марк і Марта. Марк працює редактором у газеті. Натомість Марта — власниця весільного салону, але її товар нікому не потрібен, адже ніхто у містечку не одружується та не планує нащадків. Головні герої мають друзів. Проте всі дійові особи живуть у вигаданому ними ж штучному світі та виконують в ньому лише ролі: директора кладовища, слідчого, самогубця...

Зауважимо, що особливістю вистави була її ігрова природа. Як писала театрознавиця О. Варварич: «Візуальні прийоми “працюють” саме на реалізацію цієї гри: актори під час вистави говорять неприродним, ляльковим голосом; Марта (Олена Скрипка) грається великим іграшковим пупсом, натуралістично знущаючись над ним протягом дійства; герої ворожать “на минуле”, адже їхнє теперішнє життя є суцільним абсурдом; врешті, грають у карти... І все це відбувається на великій шаховій дошці, на якій і “заграються” уявні герої фантазійного міста, котрі ставлять під загрозу життя прибульців тільки через те, що вони інші, вносять розлад у їхню життєву та духовну статичність» [3].

Дійові особи спектаклю А. Білоуса нагадували героїв віртуальних ігор, що живуть в уявному світі, проте прагнуть фіксувати своє штучне сьогодні, й використовують для цього фотоапарат або диктофон. Але у містечку з'являється незнайома Галина (К. Синельник), яка прагне змінити цю рутину. Жінка відкриває кав'ярню «Під парасолькою», але не може зрозуміти дивну поведінку мешканців міста. Їй на допомогу приходить дивакувата Тінь (В. Біблів), яка за допомогою парасолі нарешті приносить довгоочікуваний дощ, втамовуючи таким чином духовну спрагу жителів (режисер використав справжню воду, що лилася на сцену згори).

Наступною роботою А. Білоуса став самостійний проект разом з артистами його театру О. Трітенком та І. Калашниковою — постановка 2008 року в Київському театрі маріонеток камерної вистави «Сволота».

П'єса сучасного польського автора Вілквіста Інгмара «Ніч Гельвера» перетворилася на присутнє, жорстке театральне оповідання «Сволота» (так називають у драмі людей з розумовими відхиленнями). Місце дії — Німеччина, період Третього Рейху. На сцені — стара, бідна німецька квартира і двоє її мешканців: хворий син і його прийомна мати.

Страшне, майже лайливе в сучасному світі агресивних ідей поняття гуманізму розкривається в образах хворого Гельвера і його опікунки Клари. Незважаючи на хворобу і страшний фашистський час, їм радісно разом, вони сумують і сміються, відчуваючи дивну і зворушливу потребу один в одному, бо кожен із них — душевний прихисток для іншого.

Необхідно зазначити, що в гітлерівській Німеччині поширювали і втілювали ідею чистоти раси, досліджували генетичну спадковість. Діяла жорстока програма «Т-4»: хворих із психічними відхиленнями спочатку стерилізували, щоб не поширювати зіпсований ген, а пізніше знищували. Саме в цей час у маленькій квартирці жили крихітна Клара і її здоровань Гельвер.

Вистава вирізнялася ретельним підбором акторів. Маленька, тендітна і глибока І. Калашникова — дійсно Клара — жінка, яка колись мала будинок, чоловіка і дитину. Цієї дитини вона позбулася, а коли потім вирішила розшукати та забрати, виявилось, що та померла. Спокуюючи свою провину, жінка стала прийомною матір'ю кумедному малюкові з особливим станом, який на момент дії перетворився на великого інфантильного чоловіка. У виконанні О. Трітенки цей герой енергійний, такий собі справжній «хворий на голову» добряк. Дорослий чоловік — велика дитина, який з однаковим азартом грає в солдатиків як в себе на ліжку, так і в справжню війну десь на площі. Азартно, по-дитячому безсердечно і простодушно він розповідає Кларі про погроми і вбивства, розтрощені дитячі голови та інші звірства. А. Білоус вибудував роль О. Трітенку так, що актор абсолютно точно знайшов підхід до свого персонажа: той кричить на матір, перетворюючись на домашнього тирана, й одразу ображається, ховаючись під столом; поправляє кашкет, розповідаючи про муштру, та натягує на себе ковдру з плюшевих іграшок [8].

Під кінець дійства між героями відновлюється любов, але стає очевидно, що вони приречені, оскільки в їхнє життя вривається зовнішній ворог. Щоб врятувати Гельвера від грубих тортур і нелюдської смерті, Клара пропонує йому пограти в «мозаїку», витягуючи зі столу різнокольорові таблетки, очевидно, важкі транквілізатори, які він приймав, щоб «бути розумним». Цей момент гіркої щастя (чоловіг радіє захопливій грі, а Клара силувано посміхається) є фінальним. Все абсолютно очевидно — Гельвер повинен померти. Проте, незважаючи на непросту тему та драматичний фінал, спектакль — про людяність.

Цей незалежний проект, з моменту очільництва Молодого театру А. Білоусом, продовжив своє життя на сцені та увійшов до його репертуару. Зараз вистава йде на Мікросцені.

Досить цінним досвідом у творчості А. Білоуса можна вважати заснування в 2009 році незалежного театрального центру V.Room на базі Малого залу Палацу «Україна». Поштовхом для його започаткування стали дві вистави режисера — студентська «Валентин і Валентина» (А. Білоус викладає в театральному університеті ім. І. К. Карпенко-Карого) та згаданий вище проект «Сволота». Обставини склалися таким чином, що вистави залишилися без сценічного майданчика. Тоді й з'явилася Театральна майстерня Андрія Білоуса «А. Бетка» (2009). У той час Малий зал Палацу «Україна» відкрився після реставрації, й режисер першим почав грати там спектаклі. Як згадував сам постановник: «Один сезон пограли і зрозуміли, що зібрати публіку в нерозкручений зал складно (а оренда надзвичайно дорога!). У наступному році оренда стала ще вищою: щоб хоча б «відбити» зал, вийти на нуль, потрібно продати сто квитків. Тоді я пішов до керівництва палацу і сказав, що в Києві досить багато театральних труп, яким потрібна сцена. Керівництво палацу пішло мені назустріч. Так з'явився V.Room. Спочатку показували по 15–20 вистав на місяць» [10].

Однією з причин організації «А.Бетки» було також прагнення А. Білоуса надати можливість молодим акторам і режисерам попрактикуватися, створити для них своєрідну «буферну зону», допоки їх помітять та запросять до державного театру.

Надалі А. Білоус вперше заявив про себе як продюсер під час постановки спектаклю «УПОПАБУЛАСОБАКА» (2010), який складався з п'яти курсових робіт студентів курсу В. Судьїна за творами класиків абсурду: «Чекаючи на Годо», С. Беккета, «Голомоза співачка» та «Урок» Е. Йонеско, «Вдови» С. Мрожека та «Пікнік» Ф. Арабаля.

Наступним продюсерським проектом А. Білоуса в «А.Бетці» стала комедія-водевіль «12 статевих заповідей» за драмою В. Катаєва «Квадратура кола» (режисер О. Меркулова, 2011). У виставі бешкетним тоном розповідалося про життя кількох героїв (Васі, Людмилочки, Тоні, Абрама), які потрапляли у дотепні ситуації. У радянських реаліях вони були змушені жити разом у невеличкій квартирі і якось вирішувати питання свого інтимного життя.

У 2010 році А. Білоус ставить п'єсу «Щастя». Ця постановка стала визначною подією в мистецькому житті Києва. Вона отримала декілька номінацій на премію «Київська пектораль», зокрема «За найкращу камерну виставу» (перемога), «За найкращу роботу режисера», «За найкращу жіночу роль» (К. Кістень), «За найкращий акторський дебют» (перемога, Б. Орлов). Крім цього, виставу було показано широкому загалу на міжнародному фестивалі «Гогольфест».

Спектакль «Щастя» за твором російського класика А. Платонова «Ріка Потудань» — четверта робота митця з прозою і п'ятнадцята у творчому доробку.

Літературну основу для вистави запропонували К. Кістень (на той момент акторка Нового театру на Печерську) та Б. Орлов (актор за освітою, проте як сценограф створив чимало постановок разом з А. Білоусом).

Спектакль «Щастя» було реалізовано як спільний проект «А.Бетки» та державного Театру на Печерську.

Розглянемо стисло сюжет твору. «Річка Потудань» — філософська притча про любов, мужність та жорстокість. Прийшовши з війни, переживши насильство і смерть, червоноармієць Микита Фірсов не може повернутися до доволішньої реальності. Основною платформою для вираження проблеми смерті–життя є стосунки з дівчиною Любою — його дитячим та юнацьким захопленням. Навіть після весілля його платонічна любов до неї не може виразитися фізично, з що змушує страждати обох.

Це історія не так про кохання, як про шлях чоловіка, про те, що тільки через страждання, забуття, зречення і очищення від насильства, властивого його природі, він може прийти до спокою і до духовної та фізичної любові як природних його проявів. У виставі ж Люба у виконанні К. Кістеня постає зрілою, досвідченою, сильною і пристрасною. Поруч із нею Микита (Б. Орлов) виглядає дещо інфантильним юнаком, який безперервно говорить про любов до Люби, але на ділі — лякається її палкої чуттєвості. Його духовну розгубленість і фізичну неспроможність доводиться читати не глибоку етико-філософську проблему, а як простий життєвий страх молодика перед зрілою жінкою. Цей життєвий крен дещо суперечить етико-гуманістичним ідеям самого Платонова [7].

Варто вказати на складність роботи режисера з адаптацією тексту до «багатоголосся» та створення композиції. А. Білоус «розклав» оповідну тканину розповіді на окремі «партитури», забезпечивши кожного персонажа його історією і словами автора. Це надавало постановці певну брехтівську відстороненість та одночасно посилювало поетичну відособленість кожного слова-образу.

Найсильнішою стороною постановки можна вважати поетизм. Тут і соковита зелена трава, і піаніно вчительки вглибині сцени, і дівчинка Люба в панчохах і австрійських черевиках, — своєрідні інструменти для побудови теплого притчевого тону, підтримання інтимності відтвореної проблеми, болісності внутрішніх переживань героїв.

Варто звернути увагу на те, що художнє та музично-акустичне оформлення спектаклю вирішені за допомогою чотирьох природних стихій — води, землі, дерева та каменю. Ці засоби допомагають відтворити на сцені атмосферу сну, медитації, що відповідає містичній мові А. Платонова. Основа сценографії — символічні дошки: по них, як по вузьких стежках, повертається Микита з війни, з них роблять труну для померлої подруги, з них же — одяжна шафа для молодят, нужник на базарі. Ця ігрова поліфункціональність одних і тих же предметів надає виставі динаміки, винахідливості та краси просторового вирішення.

Як зазначала театрознавиця В. Ільків: «Річка Потудань у виставі є символом безупинності потоку життя, його постійної мінливості й циклічності, а також певної мрії, межі — рубежу життя. Вона є свідком всіх подій, герої ненаситно п'ють воду, вмиваються нею, миють підлогу, переливають у різні посудини. Саме русло річки актори умовно відіграють, коли плигають й бігають по сцені-кризі взимку (символічним втіленням замерлої ополонки льоду слугувало невелике дзеркальце, через яке герої дивилися на потік води під кригою) і обережно переходять через містки-дошки улітку» [6].

Досить вдало підкреслюють атмосферу вистави й запліжені та брудні костюми героїв, що відображають їхнє непросте злиденне життя.

На нашу думку, особливо виразним у постановці є також звукове оформлення, яке протягом вистави актори виконують «наживо»: звуки та шуми природи, дзиччання комах, пташиний спів тощо. Крім того, у спектаклі використано музичні інструменти (піаніно та флейту), звучать історичні та народні пісні.

Вистава відзначається також і гармонійним акторським ансамблем (Тато — В. Кузнецов, Мама — С. Осипенко, Женья — К. Варченко). Ці герої виступають у постановці в ролі майже античного хору, що протягом спектаклю виявляє своє ставлення до головних героїв, а також до драматичних подій.

Отже, вистава А. Білоуса «Щастя» — багатшаровий твір, що поєднує символічно-метафоричні вирішення та простий виклад проблематики оповідання А. Платонова.

Головна ідея постановки — утвердження того, що попри життєві труднощі людина не повинна втратити здатність кохати та боротися за своє щастя. Наразі ця п'єса також увійшла до постійного репертуару Молодого театру.

Висновки. Завдяки проведеному дослідженню виявлено, що за період своєї творчої діяльності А. Білоусу вдалося реалізувати низку вдалих творчих проєктів — продуктів співпраці державних та недержавних театральних закладів. Митець у незалежних театрах успішно здійснив постановку різних за жанром та стилістикою вистав, які були схвально прийняті як глядачами, так і критикою, а завдяки нестандартним творчим ідеям і тандемам, — й акторами-однодумцями. Досягнуті високі результати роботи сприяли подальшій творчій кар'єрі А. Білоуса та зумовили призначення на посаду художнього керівника в державному Молодому театрі, у якому він і дотепер успішно продовжує взятий раніше курс на підтримку нової генерації театральних діячів. Можна зазначити, що митець, не зважаючи на досить молодий вік, зробив чималий внесок у розвиток вітчизняного мистецтва, його роботи займають чільне місце в театральній культурі України.

Література

1. Андрій Білоус. URL: <https://biloussite.wordpress.com> (дата звернення: 13.06.2019).
2. Білоус Андрій Федорович. URL: <https://molodyytheatre.com/people/bilous-andriy-fedorovych> (дата звернення: 13.06.2019).
3. Варварич О. «Щастя» Андрія Білоуса // День. 2011. 28 квітня.
4. Варварич О. Місто, якого немає. URL: <https://day.kyiv.ua/uk/article/kultura/misto-yakogo-nemaie> (дата звернення: 13.06.2019).
5. Веселовська Г. Параметри сучасної театральності: Транзит синтез — колаж — бриколаж // Сучасне мистецтво. 2010. Вип. 7. С. 87–98.
6. Льків В. Андрій Білоус: «Театр — це можливість спробувати себе в ролі Творця»: професія — режисер // Кіно-Театр. 1998. № 1. С. 7–8.
7. Льків В. Вистава «Щастя» А. Білоуса. URL: http://ilkiv-viktoria.blogspot.com/2012/05/blog-post_6057.html (дата звернення: 13.06.2019).
8. Никитюк М. Не-Счастье реки Потудань. URL: <http://teatre.com.ua/review/ne-schastje-reky-potudan/> (дата звернення: 13.06.2019).
9. Никитюк М. Сволочи. URL: <http://teatre.com.ua/review/svolochy/> (дата звернення: 13.06.2019).
10. Олтаржевська Л. Театр, як і будинок, треба будувати свій // Україна Молода. 2010. 15 жовтня.
11. Український театр ХХ століття / ред. Н. Корнієнко та ін. Київ: АДА, 2003. 512 с.

References

1. Andrii Bilous. URL: <https://biloussite.wordpress.com> (access date: 06.13.2019).
2. Bilous Andriy Fedorovich. URL: <https://molodyytheatre.com/people/bilous-andriy-fedorovych> (access date: 06.13.2019).
3. Varvarych O. «Shchastia» Andriia Bilousa // Den. 2011. 28 kvitnia.
4. Varvarych O. Misto, yakoho nemaie. URL: <https://day.kyiv.ua/uk/article/kultura/misto-yakogo-nemaie> (access date: 06.13.2019).
5. Veselovska H. Parametry suchasnoi teatralnosti: Tranzyt syntez — kolazh — brykolazh // Suchasne mystetstvo. 2010. Vyp. 7. S. 87–98.
6. Ilkiv V. Andrii Bilous: «Teatr — tse mozhlyvist sprobuvaty sebe v roli Tvortsia»: profesia — rezhyser // Kino-Teatr. 1998. # 1. S. 7–8.
7. Ilkiv V. Vystava «Shchastia» A. Bilousa. URL: http://ilkiv-viktoria.blogspot.com/2012/05/blog-post_6057.html (access date: 06.13.2019).
8. Nikityuk M. Ne-Schaste reki Potudan. URL: <http://teatre.com.ua/review/ne-schastje-reky-potudan/> (access date: 06.13.2019).
9. Nikityuk M. Svolochi. URL: <http://teatre.com.ua/review/svolochy/> (access date: 06.13.2019).
10. Oltarzhevskaya L. Teatr, yak i budynok, treba buduvaty svii // Ukraina Moloda. 2010. 15 zhovtnia.
11. Ukrainskyi teatr XX stolittia / red. N. Kornienko ta in. Kyiv: LDL, 2003. 512 s.

Гапчук Ю.

Creative Activity of the Director Andriy Bilous in the State and Independent Kyiv Theaters

Abstract. The article discusses the theater directing and producing activities of the famous Ukrainian director Andriy Bilous in the independent and state theaters. The stylistic and genre features of the created productions are analyzed; the figure of the theater director as one of the first in Ukraine to have a successful experience in creating joint projects in both state-owned and independent theaters in Kyiv is reviewed.

Theater repertoire policy with a variety of themes, styles, and forms of productions is reviewed and analyzed.

Keywords: contemporary theater, drama, producer, independent Kyiv theaters, theater producing activity.

Гапчук Ю. А.

Творческая деятельность режиссера Андрея Белоуса в государственных и независимых театрах Киева

Аннотация. Рассмотрены режиссерская и продюсерская деятельность известного украинского постановщика Андрея Белоуса в независимом театре, проанализированы стилевые и жанровые особенности созданных постановок, рассмотрена фигура театрального режиссера как одного из первых деятелей в Украине, имеющего успешный опыт создания совместных проектов в государственных и независимых театрах Киева.

Рассмотрена и проанализирована репертуарная политика театра с многообразием тем, стилей, форм постановок.

Ключевые слова: современный театр, драматургия, режиссер, независимые театры Киева, продюсерская деятельность.

Стаття надійшла до редакції 25.06.2019